

ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου ἐξύπνου μὲ ὄχι πολλὰ εἰάρεστον διάθεσιν. Οἱ μέθυσοι καὶ ἄσωτοι ὑπόκεινται περισσό-
τερον εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ παρὰ ὅσοι εἶναι ἐγκρατεῖς. Οἱ ἄνδρες καὶ μάλιστα οἱ ἐφηβοὶ ὑποβατοῦν συγνό-
τερα παρὰ αἱ γυναῖκες καὶ γέροντες, ἢ ὅσοι εἶναι πολλὰ
νέοι. Ἡ πληθωρική κατάστασις τῆς κράσεως, πρὸς
τούτοις, προδιαθέτει τινὰς εἰς τὴν ὑποβασίαν. Ὅθεν
συμφέρει εἰς τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἀδδηφάγους, ἂν δὲν
θέλωσι νὰ τοὺς προσάφῃ καὶ τὸ ἐπίσταντον, ὅτι π ν ο β α -
τ α ι, νὰ περιορίσωσι τὰς ὀρέξεις των, καθότι προσιπο-
μεν ὅτι μετὰ τὴν ὑποβασίαν ἔπεται παντελὴς ὀλεθρος
τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, ἢ μ α ν ῖ α.

Αἰνίγμα.

ΓΝΩΡΙΖΩ ἓνα, κοσμοπολίτην, ὅστις ἀδιακόπως πε-
ριπλανᾶται. Τὸ πᾶν ἀφαιρεῖ, καὶ τὸ πᾶν ἀντικαθι-
στᾷ. Εἶναι ἀλαλος, πλὴν ὁμιλεῖ ὅλας τὰς γλώσσας,
καὶ κρίνεται ὁ πλεον εὐγλωττος ἀπὸ τοὺς ῥήτορας.
Καθησυχάζει ὅλας τὰς ἐριδας, ὅλους τοὺς θορύβους,
ὑποκινεῖ δὲ καὶ προάγει ὅλας τὰς διαφορὰς καὶ τὰς
χριστολογίας. Διεγείρει τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν δειλίαν
ἐρεθίζει· ἀντίστανται εἰς ὅλα τὰ πελάγη, κατασπᾷ ὅλα
τὰ ἀντιφράγματα, καὶ ποῦποτε δὲν διατρίβει. Σμι-
κρύνει ὅλας τὰς γεωγραφικὰς διαστάσεις, αὐξάνει δὲ
ὅλας τὰς ἡθικάς. Κάμνει τραχυτέρας ὅλας τὰς κοι-
νωνικὰς ἀνωμαλίας, ἢ ἐξισάζει αὐτάς. Ἐχει δύναμιν
εἰς ὅλα τὰ ἐπιτηδεύματα. Προμηθεύει ἀνάπαυσιν,
καὶ ἀποδιώκει τὸν ὕπνον. Εἶναι ὁ κραταῖος βραχίων
τῆς τυραννίας, καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας ὁ ἐγγυητής. Ἡ
ἀρετὴ περιφρονεῖ αὐτὸν, καὶ μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἔμπορεῖ
νὰ τῆς λείψῃ. Ἡ παρουσία τοῦ γενναῖο τὴν ὑπερηφα-
νίαν· ἢ δ' ἀπουσία τοῦ τὴν ταπεινώνει. Εἶναι θρασὺς,
προστακτικὸς, καὶ ἀναίσχυντος· ἐνταυτῷ φιλάνθρωπος
καὶ πρόθυμος εἰς τὸ βοηθεῖν. Εἶναι τῶν φίλων ὁ
ἄριστος, καὶ τῶν ἐχθρῶν ὁ κινδυνώδεστος· ὁ σωφύ-
τατος, καὶ ὁ ὀλεθριώτατος, τῶν συμβούλων. Τοῦ μὲν
ἀσώτου ἐρμηνεύει τὰς γαίας καὶ τοὺς οἴκους· τὸν δὲ
προβλεπτικὸν βοηθεῖ νὰ ἐπισωρεύῃ. Ἀθάκος αὐτὸς,
διαφθείρει τὴν ἀθωότητα. Εἰς ὅλα τὰ ἐγκλήματα
παροτρύνει, προστατεύει ὅλας τὰς κακίας, καὶ προσβάλ-
λει ὅλας τὰς ἀρετάς. Εἶναι τὸ εἰδωλὸν παγκοσμίου
λατρείας. Ἐδνη καὶ ἄτομα ζητοῦν νὰ κατέχωσιν αὐ-
τὸν ἀποκλειστικῶς, ἂν καὶ ἦναι ὁ ἀμοιβαῖος καὶ ἀναγ-
καῖος διερμηνεύς των. Ἐπιφέρει ἡδονὴν καὶ κόρον.
Ἐξίσου χρησιμεύει εἰς τὰς φαντασιώδεις καὶ τὰς ἀλη-
θεῖς χρείας, ὥς καὶ εἰς τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὰ πάθη.
Δίδει τροφὴν καὶ παίγνια εἰς τὴν νηπιότητα· εἶναι δὲ
τροφὴ καὶ παίγνιον εἰς τὸ γηρατεῖον. Φέρει ἄρτον εἰς
τὸ στόμα τοῦ παραλυτικοῦ, καὶ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ
δολοφόνου. Κωφαίνει πρὸς τοὺς ἰκετεύοντας αὐτὸν
πένητας, καὶ τρέχει ἀπρόσκλητος εἰς τοὺς καταχρωμέ-
νους αὐτὸν πλουσίους. Κάμνει πολλὰ συνοικέσια, καὶ
διαίρει πολυαρίθμους οἰκογενεάς. Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ

διάθεσις εἶναι νὰ περιφέρεται ἀδιαλείπτως. Ἀρμύζει
πρὸς πᾶν εἶδος ὑπηρεσίας, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο περι-
πλανᾶται. Ἄν ἔλθῃ πρὸς σέ, ἔρχεται διὰ νὰ φύγῃ.
Ἄν τὸν κρατήσῃς, τίποτε δὲν χρησιμεύει, κοιμᾶται.
Φρόντισε ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι τὰ πάντα ἐξεύρει
νὰ κάμνῃ· εἰς ὅλα ἐπιτυχάνει. Ἄν θέλῃς ὑπόυργη-
μα, τίτλους, τιμὰς, ἢ καὶ ἁμαρτιῶν ἄφεσιν, διευθύνθητι
πρὸς αὐτόν· γνωρίζει ὅλας τὰς ἀποθήκας, ἔχει ὅλας
τὰς κλεῖς. Εἴτε ἀδύνατος εἶσαι εἴτε δυνατός, ἔμπορεῖ
νὰ σέ κάμῃ Κροῖσον ἢ Ἴρον. Ὅποιος καὶ ἂν ἦσαι,
ἔμπορεῖ νὰ σέ εἰσάξῃ εἰς τὰ ἀνακτόρια. Χωρὶς αὐτοῦ
πρίγκιπες ἤθελον ἀναγκασθῇν νὰ κάμνωσι τὰ ἰδιά-
των ὑποδήματα· ἡ δυσειδὴς Μάρθα ἤθελε μένειν ἀνύ-
πανδρος· ὁ Βουβάρδος ἤθελεν εἰσθαι χειροτέχνης· καὶ
ἡ Ῥοδόπη ἤθελεν εἰσθαι σεμνὴ γυνή. Αὐτὸς εἶναι
εἰς τὸ μέσον παντός ἀγαθοῦ καὶ παντός κακοῦ. Ἐκαυ-
σε τὴν Κοπενάγην, καὶ ὠκοδόμησε τὴν Πετρούπολιν.
Εἶναι ἀδρανὴς, καὶ μ' ὅλον τοῦτο κινεῖ τὰ πάντα. Εἴ-
ναι ἄψυχος, καὶ ὅμως ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ
πλήρωμα τῆς δυνάμεώς του, ἂν θέλῃ νὰ χαρίσῃ ὑγείαν,
στέλλει τὸν Ἱπποκράτην· ἂν θέλῃ νὰ περιφρονήσῃ τὸν
θάνατον, ἀνεγείρει πυραμίδας. Τελευταῖον, καίτοι
ἀπὸ τὴν γῆν βλαστήσας, λογίζεται θεός. Ἀλλὰ περὶ
τίνος λαλεῖς;

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΛΕΙΨΙΑ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΣ, ἐμπορικῶς, καὶ ἱστορικῶς θεωρου-
μένη ἡ Λειψία εἶναι πόλις πλείστου ἀξία· ὥς δὲ καὶ
πρὸς τὰ τρία ταῦτα σκοπὸν ἔχουσα ἐπὶ τοῦ παρόντος
νὰ θεωρήσωμεν αὐτήν. Πρῶτον ὅμως θέλομεν ὁμιλή-
σειν περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς τοποθεσίας της.

Ἡ Λειψία ἦτο καταρχὰς μικρὰ κώμη, οἰκοδομηθεῖ-
σα ὑπὸ τῶν Σλαύων κατὰ τὴν συρροὴν τοῦ Πάρδου καὶ
Πλείσσου, περικυκλωμένη δὲ ὑπὸ φίλων. Ἐκ τῆς τελευ-
ταίας περιστάσεως λέγεται ὅτι ἔλαβε τὸν ὀνόμα τῆς· διότι
τὰ δένδρα ταῦτα καλοῦνται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Σλαύων
Λίπ, Λίπα, ἢ Λίψκ. Τὴν σήμερον ἡ πόλις κατέχει
ἐν μίλιον τὸ μῆκος, τρία δὲ τεταρτημόρια τοῦ μιλίου τὸ
πλάτος, ἐπὶ ἐκτεταμένης πεδιάδος, τὴν ὁποίαν δαφιλῶς
ποτίζουσιν οἱ δύο προειρημένοι ποταμοί, ὥς καὶ δύο
ἄλλοι καλούμενοι ὁ Λευκὸς Ἐλστερ καὶ ὁ Λούππης.
Ἐλὴ ἐκάλυπτον πρότερον τὴν πεδιάδα ταύτην· ἀλλ'
ὅσον ἐπληθύνοντο οἱ κάτοικοι τῆς Λειψίας, ἢ γῆ βαθ-
μηδὸν ἐξηραίνετο, οἱ βάλλοι ἐπληροῦντο, ἢ καλλιέργεια
ἐξετείνετο, καὶ ἡ καρποφορία καὶ τὸ ὑγιεινὸν τοῦ τόπου
μεγάλως προεβιάζοντο, ὥστε ἀνθρῶν κῶμαι κατέχουσιν
τώρα τὴν γῆν, ἥτις ἐκαλύπτετο ποτε μὲ λιμνία στασίμου
ὕδατος.

Τῆς Λειψίας ἡ περὶ τοὺς λόγους φήμη προέρχεται
κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν εἰς αὐτὴν παράδοξον συγ-
κέντρωσιν τοῦ Γερμανικοῦ βιβλιοποιοῦ· ὅχι ὅτι ὅλα
τὰ προϊόντα τῶν Γερμανῶν συγγραφέων τυπώνονται
ἀναγκαίως ἐνταῦθα· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ὅποιον μέρος τῆς
Γερμανίας καὶ ἂν τυπωθῇ βιβλίον τι, εἰς τὴν Λειψίαν

πρέπει νὰ σταλθῇ διὰ πώλησιν. Δις τοῦ ἔτους γίνε-
ται εἰς τὴν Λειψίαν πανήγυρις πρὸς ἀγορὰν βιβλίων,
εἰς τὴν ὁποίαν παρευρίσκονται βιβλιοπῶλαι πανταχό-
θεν τῆς ἐπικρατείας, ὡς καὶ ἀπὸ τὴν Σβεκίαν, Δανίαν,
τὰς Κάτω Χώρας, τὴν Γαλλίαν, Ῥωσσίαν, καὶ τὴν
Ἀγγλίαν. Ἡ ἀξιολογώτερα πανήγυρις, ἡ καὶ τοὺς
πλειότερους ξένους ἐλκύουσα, εἶναι ἡ τοῦ Πάσχα, καθ'
ἣν γενικῶς παρευρίσκονται ὡς τριακόσιοι ἄλλοι-
θενεῖς βιβλιοπῶλαι. Ὁ κατ' ἔτος ἐκδιδόμενος ἐν Λειψίᾳ βι-
βλίων κατάλογος δεικνύει τὸ μέγα πλῆθος τῶν εἰς τὴν
Γερμανίαν συγγραφομένων. Πᾶς βιβλιοπῶλης ὁπωσοῦν
σημαντικὸς, εἰς ὁποιοὺνδήποτε μέρος τῆς Ὀμοσπονδίας
καὶ ἂν διατρίβῃ, ἔχει ἐπίτροπον εἰς τὴν Λειψίαν· μο-
λονότι δὲ κατὰ συνέπειαν τούτου τέσσαρα ὑποκείμενα
ἀντὶ δύο ἐνασχολῶνται εἰς τὴν πώλησιν ἐνὸς βιβλίου,
εἶναι ὅμως χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐπωφελέστατον νὰ ὑπάρχῃ
κεντρικὸν φιλολογικὸν ἐμπορεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι δύ-
ναι νὰ προστρέχωσιν εἴτε προσωπικῶς, εἴτε δι' ἐπι-
τρόπων, μεθ' ὧν ἀδιαλείπτως συγκαινωνοῦσιν. Ὁ ἐν
Λειψίᾳ ἀριθμὸς τῶν βιβλιοπωλῶν καὶ μουσικοπωλῶν
εἶναι 119· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτησίως τυπονομένων κολλῶν
περὶ τὰ τεσσαράκοντα ἑκατομύρια, καὶ τὸ βάρος τῶν
ἐτησίως εἰσαγομένων βιβλίων περὶ τὰς 30,000 καντα-
ρίων.

Εἰς τὴν Λειψίαν ἐκδίδεται Ἀποθήκη εβδομαδιακῇ,
ἣτις εὐρίσκει μεγίστην πώλησιν καθ' ὅλην τὴν Γερμα-
νίαν. Εἶναι δὲ κατὰ τὸ σχέδιον τῶν ὁμοίων τῆς πα-
ρουσῆς Ἀγγλικῶν, ἐξ ὧν δανείζεται καὶ πολλὰς εἰκο-
νογραφίας τὸ Γερμανικὸν πόνημα.

Τὸ 1409 ἐθεμελιώθη εἰς τὴν Λειψίαν πανεπιστή-
μιον, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐπιβεβαιωθὲν διὰ βούλλας
τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου Ἑκτου. Εἰς διάστημα δὲ τεσ-
σάρων ἑκατονταετηρίδων τὸ πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας
φημίζεται ὡς ἐν ἀπὸ τὰ ἐξοχώτερα εἰς τὴν Γερμανίαν.
Οἱ μαθηταὶ συμποσύνται εἰς περίπου χελοῦς διακο-
σίους, οἱ δὲ καθηγηταὶ καὶ διδάκτορες εἰς ἑκατὸν εἴ-
κοσι. Ἡ εἰς τὸ κατὰστημα τοῦτο ἀνήκουσα βιβλιο-
θήκη συνεκρατήθη ἀπὸ τὰς βιβλιοθήκας παυθέντων
μοναστηρίων καὶ τὰ χαρίσματα καθηγητῶν, περιέχει
δὲ τῶρα 100,000 τόμων καὶ 4000 χειρογράφων.

Αἱ περιβόητοι σχολαὶ τοῦ Ἀγ. Θωμᾶ καὶ Ἀγ. Νι-
κολάου, αἱ διάφοροι Ἑταιρεῖαι, αἱ πρὸς καλλιέργειαν
τῶν Ἐπιστημῶν, τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας καὶ Μενερα-
λογίας, τῆς Ἑθνικῆς Γλώσσης καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων,
ὡς καὶ αἱ Ἀκαδημαί τῆς Ἱχθυογραφίας, Ζωγραφικῆς,
Ἀρχιτεκτονικῆς, κτλ., ἠύξησαν τὴν φήμην τῆς Λειψί-
ας, καὶ ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ ἐκλάμψωσι τὰ προτερήματα
πολλῶν ἐξόχων ἀνδρῶν συνεχομένων μετὰ τὰ καταστήματα
ταῦτα.

Διὰ τὸν πλοῦτον αὐτῆς καὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι
τὰ μέγιστα ὑπόχρεως ἡ Λειψία εἰς τὰς μεγάλας πανη-
γύρεις τῆς. Τὸ ἐμπόριον τὸ εἰς τὰς συναθροίσεις ταύ-
τας ἐλκύον ξένους ἀφ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη δὲν εἶναι
μὲν τόσον ἐκτεταμένον τῶρα, ὅσον ἀρχήτερα· ἀλλὰ μ'

ὅλον τοῦτο ἐνασχολεῖ οὕτως ἡ ἀλλέως τὸ πλεῖστον μέρος
τῶν κατοίκων.

Τὰ δὲ τοῦ ἐμπορίου κυριώτερα εἶδη εἰς τὰς πανη-
γύρεις τῆς Λειψίας εἶναι ἵπποι, δέρματα ἀγρίων ζώων,
βαμβακερὰ ὑφάσματα, καὶ βαμβάκιον, μαλλίον, ἀποι-
κτικὰ εἶδη, Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά πραγματεῖαι,
βιβλία, καὶ τεχνουργήματα. Ὀκτακισχίλιοι ἕως ἐν-
νεακισχίλιοι ἀγοραστὰι συναθροίζονται γενικῶς εἰς τὰς
μεγάλας πανηγύρεις.

Ἱστορικῶς θεωρουμένη ἡ Λειψία εἶναι τόπος ἀξιολο-
γώτατος· αἱ πεδιάδες αὐτῆς εἶναι μονότονοι καὶ πλη-
κτικαί, ἀλλὰ διεγείρουσι ἀναμνήσεις σπουδαιοτάτων
μαχῶν, αἵτινες πολλάκις διέκριναν τὴν τύχην τῆς Γερ-
μανίας. Ἐκ τούτων μίαν μόνην ἔχομεν τόπον νὰ ἀνα-
φέρωμεν, ταύτην δὲ τὴν πλέον πρόσφατον καὶ τὴν πλέον
περισπούδαστον.

Ἡ συμπλοκή, ἣτις τὸν Ὀκτώβριον, 1813, συνεκρα-
τήθη ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Λειψίας μεταξὺ τῶν συμ-
μάχων δυνάμεων καὶ τοῦ στρατεύματος τοῦ Ναπολέον-
τος, ἦτον ἀξιοσημείωτος διὰ τὸ πολυπληθὲς τῶν μαχα-
μένων καὶ τὰ πηγάσαντα ἐξ αὐτῆς σπουδαῖα ἀποτελέ-
σματα εἰς τὴν ἐπίλοιπον Εὐρώπην. Μέρος τῶν συμ-
μάχων δυνάμεων εἰς 120,000 ἀναβαίνον προεχώρησεν
εἰς τρεῖς στήλας κατὰ τῆς Λειψίας, ὅπου ὁ Ναπολέων
εἶχε συναθροίσει τὸ στράτευμά του. Ἀπασα ἡ δύνα-
μις αὐτοῦ συνεποσοῦτο εἰς 80,000 ἢ 90,000 ἀνδρῶν,
καθότι τὰ τάγματα τοῦ Ney καὶ Regnier δὲν εἶχον
ἐτι συνενωθῆν μετὰ τὸ κυριώτερον σῶμα. Ὁ πρίγκιψ
Σχουαρτ岑βούργου ἐστρατήγει τὰς συμμαχικὰς ду-
νάμεις, μολονότι παρευρίσκοντο οἱ μονάρχαι τῆς Αὐστρί-
ας, Ῥωσσίας, καὶ Πруссииας. Ἐνωρὶς τὸ πρωὶ τῆς
16ης Ὀκτωβρίου ἤρχισε τὴν προσβολὴν κατὰ τῶν τριῶν
κωμῶν, ὅπου ἦσαν αἱ προφυλακαὶ τοῦ ἔχθρου. Περὶ
δὲ τὰς ἑννέα κατήντησεν ἡ μάχη γενικὴ, καὶ ἡ πλέον
ἐκπληκτικὴ ἀφοβία ἐφανερῶθη ἀμφοτέρωθεν· ὁ κανο-
νοβολισμὸς ἦτον, ὡς λέγεται, ὁ πλέον δυνατὸς καὶ ἀδιά-
κοπος ἀφ' ὅσους ἤκουσαν ποτὲ οἱ γηραλέωτεροι στρα-
τιῶται. Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῶν συμμάχων ὑπέπερεν
ἀπὸ τὴν σταθερότητα τῶν ἀνδρείων Πολωνῶν, οἵτινες
μετὰ τὸ δραστήριον αὐτῶν πῦρ ἐμπόδιζον πᾶσαν ἐπιχεί-
ρησιν πρὸς διάβασιν τοῦ Πλείσσου. Ἀλλὰ τὸ χωρίον
Wachau ἦτον ἡ σκηνὴ τῆς πλέον περσματώδους συμπλο-
κῆς, καὶ ἐνταῦθα ὁ Ναπολέων προσέβαλε κατ' ἐπα-
νάληψιν τὸ κέντρον τῶν συμμάχων. Ἡ ταύτην δὲ τὴν
ὄραν ἀφίξεις τῶν μετὰ τοῦ Νέη στρατευμάτων πεθανόν
ὅτι ἐμελλε νὰ διακρίνῃ τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ οἱ σύμ-
μαχοι ἔλαβον συνδρομὴν ἐκ τῆς πλησιάζουσας τοῦ στρα-
τηγῶ Βλυχέρου· σταλθέντος δὲ τοῦ ὑπὸ τὸν Νέην στρα-
τεύματος ἐναντίον εἰς τὸ τοῦ Βλυχέρου, ἀπωλέσθη ἡ
εὐκαίρια τοῦ νὰ κλίνη κατὰ τῶν συμμάχων ἡ πλάσιγξ,
διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν δυνάμεων ἐκείνου μετὰ τὰς τοῦ Να-
πολέοντος. Πρὸς τὸ ἐσπέρας τὰ στρατεύματα ἦσαν εἰς
τὴν αὐτὴν περίπου σχετικὴν θέσιν, ὡς καὶ πρὶν τῆς
μάχης, καὶ μολονότι ὁ Ναπολέων ἰδιοπαieiτο τὴν νίκην.

καὶ διέταξε νὰ σημάνωσιν οἱ κώδωνες τῆς Λειψίας πρὸς τιμὴν αὐτῆς, ἦτον ὅμως πρόδηλον ὅτι ὀλίγον περισσότερον εἶχον ὑποφέρειν οἱ σύμμαχοι παρὰ τοὺς Γάλλους.

Τοῦ βορείου στρατοῦ ἡ ἀφίξις, ἡ πρὸς τὸν Ναπολέοντα ὅλως ἀπροσδόκητος, ἦτις ὅμως τὸν ἐγνωστοποιήθη πρὶν φθάσῃ τὸ καινὸν εἰς τοὺς συμμάχους, ἐβαλεν αὐτὸν εἰς ἀνησυχίαν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ὅσον τάχιστα. Τὴν 17ην λοιπὸν Ὀκτωβρίου ἐπεχείρησε νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τῶν συμμάχων διὰ τινος αἰχμαλώτου Αὐστριακοῦ Κόμητος. Λέγεται ὅτι ἐπρότεινεν ὅπλων ἀναχωρῆν, καὶ ὅτι ἐξήτησεν ἄδειαν νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν Σαὰλ ἀπαρεμποδίστως, ἀφοῦ ἤθελε παραχωρήσῃ τὰ ἐπὶ τοῦ Ὀδέρᾳ καὶ Βιστούλᾳ φρούρια. Ἀλλ' εἰς τὰς προτάσεις ταύτας, αἰτινες ἀκούοντως ἐδόλουν τὸ ἐπισφαλές αὐτοῦ, ἀπόκρισις καμία δὲν ἐδόθη, μάλιστα ἐπειδὴ τὴν αὖτις πλέον εἶχε φθάσειν εἰς τὰς συμμάχους δυνάμεις περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ βορείου στρατοῦ, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ὁ Στρατάρχης Νέης καὶ ὁ Δουὲ τῆς Ῥαγούσης τὸν Πάρδον διαβάντες, ὀπισθοδρομήσαν.

Ἦναγκάσθη τὴν αὖτις ὁ Ναπολεὼν (Ὀκτωβρίου 18ην) νὰ βαστάσῃ ἀμυντικὴν μάχην, ἔλαβε δὲ τοποθεσίαν μετὰ τοῦ Πλείσσου καὶ Πάρδου, καὶ σταθεὶς κατὰ τὸ μέσον τῶν σωματοφυλάκων τοῦ ἐπεμπε βοήθειαν εἰς πᾶν ἀσθενές μέρος, τὸ ὅλον ἐπιστατῶν. Ἐδυνήθη δὲ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἀναπληροῖ τὰ ὑπὸ τῆς βαρείας πυροβολήσεως τῶν συμμάχων γινόμενα χάσματα, καὶ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ δραστηριότητος καὶ ἐνεργείας νὰ οἰκονομῇ τὰς ἐλλείψεις τῆς θέσεώς του. Ἀλλ' ἦτο δυσκολωτάτη ἡ ὀπισθοδρομήσις· ἐτοιμασίαι δὲν εἶχον γένειν διὰ τοιοῦτο συμβησόμενον, γέφυραι δὲν εἶχον κατασκευασθῇ πρὸς διάβασιν τῶν ποταμῶν, καὶ αὕτη ἡ Λειψία δὲν εἶχεν ὀχυρωθῇ εἰμὴ ἀδυνάτως πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Ὁ Πονιατώσκης καὶ ὁ Μακδονάλδος ἦσαν διωρισμένοι νὰ ὑπερασπίζωσι καὶ βοηθῶσι τὸν ὀπισθοδρομοῦντα στρατόν· ἀλλὰ μόλις ἀνεκάλυψαν οἱ σύμμαχοι ὅτι τῶν Γάλλων ἡ θέσις εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ, καὶ προσέβαλον πανταχόθεν τὴν Λειψίαν· μετὰ δὲ ἀπονενοημένον ἀγῶνα ἐπέτυχον νὰ καταλάβωσι δύο ἐκ τῶν πυλῶν. Ἡ σύγκυσις καὶ ἀταξία ἣτις τὴν αὖτις ἐπεκράτησεν εἶναι ἀπερίγραπτος. Μία μόνον γέφυρα ὑπῆρχεν ἄνωθεν τοῦ Ἐλστερ, καὶ αὐτῆς δὲ πρόωρα καταστραφεῖς, ἡ φυγὴ μετεβλήθη εἰς ἄγριον ἀπελπίσιαν. Αὐτὸς ὁ Ναπολεὼν εἶχε φθάσειν ὅχι ἄνευ δυσκολίας εἰς τὴν γέφυραν, τὰ δὲ τοῦ Μακδονάλδου καὶ Πονιατώσκου τάγματα, φθάσαντα πάρῳρα, ἠναγκάσθησαν νὰ κατασκευάσωσι μικρὰν τινα γέφυραν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Ρεῖχενβάχ, ἣτις ἀδύνατος οὕσα κατασυνετρίβη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐπ' αὐτῆς συσσωρευθέντων, καὶ τὸ πλεῖστον μέρος ἀπώλεσθησαν εἰς τὰ ὕδατα. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀναφέρει ὡς ἐπόμενος ὁ Ἀγγλος Russel.—

Ἡ Ἐλστερ, ὅστις διαρρέει μέρος τῶν προαστείων, καὶ ὅστις ἐπρόξενησε τὸν τελευταῖον ὄλεθρον τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, εἶναι κατ' ἀλήθειαν τάφος μόνον, καὶ οὔτε βαθεύς, οὔτε πλατύς. Κατὰ τὸ μέρος δὲ, ὅπου διαβρέχει τὸν κῆπον τοῦ κυρίου Ρεῖχενβάχ, ἐμβὰς εἰς

αὐτὸν ὁ ἤδη πληγωμένος Πονιατώσκης, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἀπώλεσθη, ἐβυθίσθη μετὰ τοῦ πληγωμένου ἵππου του, καὶ κατεπνίγη εἰς τὸ κατὰ τὸ φαινόμενον ἄθῳον τοῦτο ποτάμιον. Ἀπλῆ τις πέτρα δεικνύει τὸ μέρος, ὅπου τὸ σῶμα εὑρέθη, εἰς αὐτὸν δὲ τὸν κῆπον ἀνηγέρθη ἀκαλῶπιστον κενοτάφιον ὑπὸ ἰδιωτικῆς φιλοστοργίας, εἰς μνημόσυνον τοῦ Πολοῦ στρατάρχου.

Εἰς τὴν ἀξιόλογον ταύτην συμπλοκὴν λέγεται ὅτι οἱ μὲν Γάλλοι ἔχασαν ἐξήκοντα χιλιάδας ἀνδρῶν εἰς αἰχμαλώτους, φονευμένους, καὶ πληγωμένους, οἱ δὲ νικηταὶ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας. Πολλὰ μέρη τῆς Λειψίας σώζουσιν ἀκόμη ἔχνη τοῦ φονικοῦ ἀγῶνος, οἱ δὲ κάτοικοι ἐπιμελῶς διαφυλάττουν τὰ μνημόσυνα τῆς μάχης τῶν ἐθνῶν.

ΗΘΙΚΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

ΟΣΤΙΣ, ἐμβαίνων εἰς τὸ θέατρον τοῦ κόσμου, δὲν φανῇ κατὰ πρῶτον φιλαλήθης, δίκαιος, χρηστοθήης, καὶ πρῶτος, δύναται μὲν νὰ ἐκπλήξῃ πρὸς καιρὸν τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ λάμψῃ ὡς μετέωρον, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου θέλει καταφρονηθῇ· ἐπειδὴ παραβλέπουσι μὲν οἱ ἄνθρωποι μέχρι τινὸς τὰς ἀταξίας καὶ τὰ πάθη τῆς νεότητος, οὐδέποτε ὅμως συγχωροῦσι τὰ ἐλαττώματα καὶ τὴν διαστροφὴν τῆς καρδίας.

Αἱ μεγαλῆτεραι χάριτες δίδονται κάποτε τὸσον ἀδείξις καὶ κακῶς, ὥστε παροξύνουσι τὸν ἄνθρωπον· ἐνῶ, ἐξ ἐναντίας, δυσάρεστα πράγματα πολλάκις τὸν εὐχарιστοῦσιν, ἐπειδὴ γίνονται μὲ γλυκύτητα καὶ εὐγένειαν.

Πολλάκις ἀπλοὶ λοχαγοὶ εἰσαρεστοῦσι πλειότερον εἰς τὴν συναναστροφὴν παρὰ ἐνδόξους σοφοὺς. Τιμῶ καὶ σέβομαι τοὺς μεγαλοφυεῖς ἄνδρας, (λέγει ὁ Κεστερφείλδις, ἐξ οὗ λαμβάνομεν τὰς ἰδέας ταύτας), ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ συναναστρέφωμαι μὲ ἀνθρώπους, οἵτινες συνεισφέρουσιν εἰς τὴν ὁμιλίαν ἰλαρότητα, χρηστὴν ἀνατροφὴν, καὶ πείραν κόσμου. Εἰς τὸν κοινὸν βίον συχνότερα μᾶς χρειάζονται λεπτὰ καὶ δραχμαὶ παρὰ χρυσᾶ νομίσματα. Δός με ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει ἐτοιμα εἰς ψιλὰ τὰ διὰ τὸ καθημερινὸν ἐξοδὸν ἀπαιτούμενα· ἐπειδὴ ὅστις φέρει ὄγκον μόνον χρυσίου δὲν ἔχει τὸν πλοῦτον πρόχειρον εἰς τὰς παρούσας ἀνάγκας. Βάσταζε λοιπὸν ὅσον θέλεις χρυσίον εἰς τὸν ἓνα κόλπον, ἀλλὰ φρόντισε νὰ ἔχῃς καὶ κεράτια (μικρὰ νομίσματα) εἰς τὸν ἄλλον, καὶ τότε αὐτὰ θέλουν σὲ χρησιμεύειν περισσότερον.

Ἡ συμβουλὴ σπανίως λαμβάνει καλὴν ὑποδοχὴν, καὶ ὅστις ἔχει μάλιστα μεγαλῆτεραν αὐτῆς χρεῖαν, τὴν ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον.

Ὁ φθόνος εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μικροπρεπέστατα καὶ βασανιστικώτατα πάθη, ἐπειδὴ σπανίως εὐρίσκεται ἄνθρωπος, ὅστις δὲν δίδει ἀφορμὴν φθόνου εἰς τὸν φθονερὸν, καὶ διότι ὁ φθονερὸς δὲν εὐτυχεῖ ποτέ, ἐφ' ὅσον βλέπει εὐτυχοῦντας τοὺς ἄλλους.

Ἡ μεγάλη καὶ εὐεργετικὴ πράξις ἐπιτυγχάνει πάντοτε τὴν ἐγκρίσιν τοῦ κόσμου· ἡ δὲ ἐνδόμυχος ἡδονὴ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ εὐεργέτης, εἶναι ἀσύγκριτος